

VETERINARSKI FAKULTET U ZAGREBU

1. ORGANIZACIONI RAZVOJ. Bilo je više pokušaja da se veterinarsko učilište osnuje u Hrvatskoj i prije (Magistrat zemaljskog glavnog grada Zagreba – 1856, Hrvatski sabor – 1861, Hrvatsko-slavonsko gospodarsko društvo – 1884, Akademski senat Sveučilišta – 1888), ali su austrougarske vlasti sprečavale njegovo osnivanje.

Nakon sloma Austro-Ugarske monarhije 1918. nastale su znatne poteškoće u školovanju naših studenata na inozemnim fakultetima. U zemlji su nedostajali veterinari, a nije bilo ni jedne visoke veterinarske škole. U našoj izrazito poljoprivrednoj zemlji stočarstvo je bila najvažnija grana. Zootehnika je bila ekstenzivna i zaostala, a stočne zarazne i nametničke bolesti nanosile su velike štete. Potreba za osnivanjem veterinarske škole nametala se još oštrije.

Na odborskoj sjednici Hrvatsko-slavonskog veterinarskog društva u Zagrebu 25. XI 1918. podnio je Eugen Podaubsky prijedlog i obrazložio zahtjev da se u Zagrebu osnuje visoka veterinarska škola. Taj prijedlog je prihvaćen i podnesen Vladi Narodnog vijeća u Zagrebu. Glavna godišnja skupština Hrvatsko-slavonskog veterinarskog društva usvojila je 15. XII 1918. prijedlog Upravnog odbora toga Društva o osnivanju visoke veterinarske škole u Zagrebu. Na temelju podnesenog prijedloga Povjereništvo za prosvjetu i vjere izradilo je nacrt zakonske osnove o osnivanju Visoke veterinarske škole u Zagrebu. Ta je osnova ozakonjena 31. VIII 1919, a spomenuto Povjereništvo izdalo je 26. IX 1919. Naredbu kojom se otvara prvi semestar na novoosnovanoj Visokoj veterinarskoj školi.

Visoka veterinarska škola funkcionirala je izvan sklopa Sveučilišta do g. 1924. U početku je uprava bila povjerena dekanu Filozofskog fakulteta, a prve nastavnike je ban imenovao 19. IX 1919; bili su to suplenti Eugen Podaubsky, dr Petar Gjurić i Jaroslav Sakaš. Zatim su oni postavljeni za profesore-matičare i preuzeli upravu Visoke veterinarske škole. Za prvog rektora izabran je u šk. god. 1920/21. E. Podaubsky, a za prorektora J. Sakaš. Nakon toga imenovani su profesorima dr Lovro Bosnić, dr Stjepan Plasaj, dr Fran Zavrnik, dr Ljudevit Jurak i, nešto kasnije, Mile Rajčević.

Na prijedlog ministra prosvjete, a po saslušanju Akademijškog senata Sveučilišta, ušla je Visoka veterinarska škola u Zagrebu 7. XII 1924. u sastav Sveučilišta kao »Veterinarski fakultet kraljevskog Sveučilišta u Zagrebu«. Ukazom kralja imenovani su 8. V 1925. fundatorima profesori E. Podaubsky, dr P. Gjurić i M. Rajčević, a zatim su na prijedlog tih fundatora postavljeni ostali profesori.

Naredbom Pokrajinske uprave za Hrvatsku i Slavoniju donesen je 1. IX 1922. prvi nastavni plan. Po njemu Visoka veterinarska škola traje 8 semestara. Studenti su obavezno upisivali i pohađali nastavu iz 22 pred-

meta. Škola u početku nije imala sve nastavnike i sve zavode; neke su predmete studenti slušali na Medicinskom, Filozofskom i Poljoprivrednom fakultetu.

Već g. 1922. doneseni su prvi propisi o doktoratu. Doktorat je mogao postići kandidat koji je diplomirao na nekom veterinarskom fakultetu ili visokoj veterinarskoj školi, predložio znanstvenu radnju i položio strogi ispit.

Propisi o habilitaciji bili su u početku jednaki kao i na Pravnom fakultetu. Godine 1936. donesena je uredba za veterinarske fakultete u Beogradu i Zagrebu kojom je habilitacioni postupak ukinut, ali je nekoliko godina kasnije bio ponovo uveden.

Do g. 1936. Veterinarski fakultet je bio jedini takav fakultet u našoj zemlji. Te godine osnovan je Veterinarski fakultet u Beogradu, a kasnije su osnovani i fakulteti u Sarajevu i Ljubljani.

Prva promocija diplomiranih veterinarara na Visokoj veterinarskoj školi izvršena je g. 1923. Iste godine promovirani su i prvi doktori veterinarske medicine.

Važnu ulogu kod osnivanja i podizanja Visoke veterinarske škole imala je i Zemaljska veterinarska zaklada, koja je osnovana sa svrhom da se njezinom pomoći osnuje u Zagrebu Visoka veterinarska škola. Imovina ove zaklade doista je upotrijebljena za podizanje Visoke veterinarske škole, za uređenje pojedinih zavoda i biblioteke te usavršavanje nastavnika. Imovina je uložena u nekretnine, a iz prihoda tih nekretnina osnovan je g. 1931. fakultetski časopis »Veterinarski arhiv«.

Visoka veterinarska škola bila je u početku smještena u Zemaljsku potkivačku školu u Savskoj cesti 16, koja je i građena tako da može poslužiti za smještaj buduće Visoke veterinarske škole. Dvorišne zgrade su adaptirane za smještaj klinika i nekih zavoda. Kada se broj studenata povećao i razvio rad klinika i zavoda, prostorije su postale vrlo tijesne i neprikladne. Neprestano su vršene dogradnje i adaptacije, a g. 1932. najmljene su i prostorije susjedne zgrade u Savskoj cesti 23. Tim je nedostatak prostorija privremeno ublažen, ali je smještaj Fakulteta ipak ostao vrlo neprikladan, napose s obzirom na klinike.

Za izgradnju novog Fakulteta dodijeljeno je zemljište u Heinzelovoj ulici, na bivšem sajmištu. Projektiranje je preuzeo prof. inž. Zvonimir Vrkljan, koji je s građevnim odborom obišao većinu evropskih veterinarskih fakulteta. Godine 1937. Sveučilište je dobilo zajam od Državne hipotekarne banke za izgradnju nekih fakulteta. Sveučilišna uprava odobrila je za početne radove izgradnje Veterinarskog fakulteta 8 milijuna dinara. Izgradnja je započela g. 1938. Prva zgrada djelomično je dovršena šk. god. 1939/40. i u nju su se uselili neki zavodi, dekanat i biblioteka. Daljnja sredstva za izgradnju Fakulteta dodijelila je Banska vlast i Odjel za tehničke radove. Gradnja je nastavljena, ali je zbog izbivanja drugog svjetskog rata ubrzo prekinuta. Nakon oslobođenja počinje se opet s izgradnjom. Zgrade teoretskih zavoda završene su g. 1948, a odmah su započele pripreme i za gradnju klinika. God. 1956–58. Izvršno vijeće NR Hrvatske dodijelilo je u tu svrhu potrebna sredstva, kojima su izgrađene neke klinike, Zavod za patološku anatomiju i Zavod za

rendgenologiju i fizikalnu terapiju. Godine 1959. završena je izgradnja klinika, koje su se iz Savske ceste preselile u nove prostorije. Iako neke zgrade (aula, zgrada za pokusne životinje) nisu još bile završene, ipak je Fakultet danas povoljno smješten i ima dobre uvjete za nastavni i znanstveni rad.

Nastava na Veterinarskom fakultetu održavala se sve do g. 1936. po nastavnom planu koji je bio propisan Naredbom Pokrajinske uprave za Hrvatsku i Slavoniju iz g. 1922. i dopunama te Naredbe iz g. 1923. Taj je plan bio veoma opterećen nastavom koja je, za razliku od gotovo svih evropskih fakulteta, trajala samo osam semestara. Fakultet je u više navrata zahtijevao produženje na pet godina, ali bez uspjeha. Tek g. 1936. donijeta je uredba Ministarstva prosvjete za veterinarske fakultete u Beogradu i Zagrebu kojom se nastava produžuje na 10 semestara. Uz neznatne izmjene u nastavnom planu i programu, po toj je uredbi nastava održavana sve do g. 1948. kada je regulirana Pravilnikom o nastavi i nastavnom planu što ga je izdao Komitet za naučne ustanove, Sveučilište i visoke škole Vlade NR Hrvatske. Idućih godina vršene su brojne izmjene u nastavnom planu, programu i režimu studija. Uvode se novi predmeti, a neki su ukinuti. U studiju sve veće značenje dobivaju predmeti profilakse, hranidbe i stočarstva. Zbog teškoća s praktičnom nastavom uvodi se g. 1953. Ambulantna klinika, koja radi sa studentima u ambulantom i stočarskim objektima u okolini Zagreba. Nakon brojnih dopuna i izmjena izrađen je g. 1966. novi Statut Veterinarskog fakulteta. Godine 1968. izvršene su u njemu izmjene u nastavnom planu i programu, naročito za prve dvije godine studija.

Godine 1959. osnovana su na Fakultetu četiri naučna instituta. Oni primaju sredstva za svoja istraživanja iz ugovora sklopljenih sa Saveznim i Republičkim fondom za naučni rad te raznim privrednim organizacijama. Do tog vremena Fakultet je primao za naučni rad veoma skromna sredstva. Godine 1965. spojila su se ta četiri instituta u »Institut za fiziologiju i patologiju animalne proizvodnje«. Taj se Institut razvio u snažnu naučnu ustanovu koja povezuje stručnjake Fakulteta i uspješno surađuje s brojnim privrednim organizacijama i ustanovama u zemlji i u inozemstvu.

Posljednjih godina naglo se razvija i nastava III stupnja. Osnovano je više smjerova s većim brojem polaznika. Uz to se na Fakultetu održavaju i brojni kraći tečajevi za usavršavanje terenskih veterinarara.

Na Veterinarskom fakultetu radi danas 46 nastavnika (21 redovni profesor, 10 izvanrednih profesora, 11 docenata i 4 viša predavača), 45 asistenata i 127 tehničkog i pomoćnog osoblja.

2. ZNANSTVENO-NASTAVNE JEDINICE. Pri osnivanju Fakulteta odnosno Visoke veterinarske škole u Zagrebu, 26. IX 1919, osnovane su tri nastavne jedinice: Zavod za anatomiju domaćih životinja, Zavod za fiziologiju i Kirurška klinika. U toku razvoja postepeno se broj znanstveno-nastavnih jedinica povećavao tako da ih danas ima 27. To su: 1. Zavod za fiziku (predstojnik: honor. docent inž. Adica S l i e p č e v i ć). – 2. Zavod za biologiju (prof. I v o E h r l i c h). – 3. Zavod za kemiju (prof. Adolf R e ž e k). – 4. Zavod za anatomiju, histologiju i em-

briologiju (prof. Teodor V a r i ć a k). – 5. Zavod za fiziologiju (prof. Dubravko T i m e t). – 6. Zavod za patološku anatomiju (prof. Berislav M a r ž a n). – 7. Zavod za patološku fiziologiju (prof. Slavko K r v a v i c a). – 8. Zavod za mikrobiologiju i zarazne bolesti (prof. Eugen T o p o l n i k). – 9. Zavod za farmakologiju i toksikologiju (prof. Marcel D e l a k). – 10. Zavod za stočarstvo (prof. Ante R a k o). – 11. Zavod za hranidbu domaćih životinja (prof. Mirko F i n d r i k). – 12. Zavod za parazitologiju i invazione bolesti (prof. Marijan Ž u k o v i ć). – 13. Zavod za biologiju i patologiju pčela i riba (prof. Ivo T o m a š e c). – 14. Zavod za higijenu i tehnologiju animalnih namirnica (prof. Mirko F r a n c e t i ć). – 15. Zavod za zoohigijenu (prof. Josip I v o š). – 16. Zavod za rendgenologiju i fizikalnu terapiju (prof. Stjepan R a p i ć). – 17. Klinika za unutrašnje bolesti (prof. Sergej F o r e n b a c h e r). – 18. Kirurška klinika (prof. Edo V u k e l i ć). – 19. Klinika za porodiljstvo, sterilitet i umjetno osjemenjivanje (prof. Božidar O k l j e š a). – 20. Ambulantna klinika (docent Krunoslav Č e r m a k). – 21. Zavod za uzgoj i patologiju peradi (prof. Milan K r a l j). – 22. Seminar za sudsko i upravno veterinarstvo (prof. Mato W i n t e r h a l t e r). – 23. Kabinet za ekonomiku stočarstva (viši predavač inž. Stjepan M e k n i ć). – 24. Kabinet za povijest veterinarstva (prof. Stjepan R a p i ć). – 25. Kabinet za predvojničku obuku (honor. nastavnik VI. T o m a š e k). – 26. Radioizotopni laboratorij (docent Vladimir M i t i n). – 27. Institut za fiziologiju i patologiju animalne proizvodnje (prof. Marcel D e l a k).

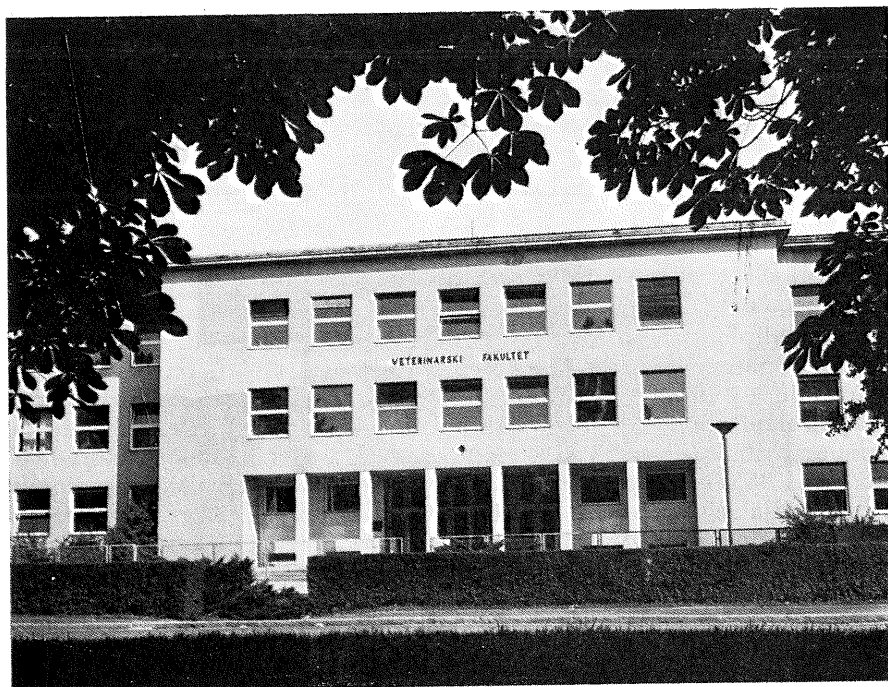
Do g. 1959. nosioci istraživačkog rada na Fakultetu bile su katedre, odnosno zavodi i klinike. Spomenute godine osnovana su četiri istraživačka instituta: 1. Institut za morfologiju i fiziologiju, 2. Institut za zarazne i nametničke bolesti, 3. Institut za zootehniku i higijenu i 4. Institut za patologiju i terapiju, koji su imali zadaću da organiziraju istraživački rad iz srodnih područja veterinarstva. Godine 1965. ti su instituti fuzionirani u Institut za fiziologiju i patologiju animalne proizvodnje, koji je preuzeo njihovu funkciju. Direktor je toga Instituta Marcel Delak.

3. ORGANIZACIJA NASTAVE I REŽIM STUDIJA. Nastava na Veterinarskom fakultetu neprestano se prilagođuje potrebama stočarstva, što napose dolazi do izražaja u njegovoj socijalističkoj reorganizaciji. Današnja redovna nastava kao i ostali oblici studija izvode se prema Statutu Veterinarskog fakulteta od g. 1966. i naknadnim njegovim izmjenama i dopunama.

Redovitu nastavu mogu upisati osobe koje su završile: gimnaziju, srednju veterinarsku školu, srednju poljoprivrednu školu stočarskog smjera i veterinarsko vojno učilište u rangu srednje škole te uspješno položile kvalifikacioni ispit. Redovitu nastavu mogu upisati i osobe bez odgovarajuće školske spremne ako imaju potrebnu radnu praksu i ako uspješno polože prijemni ispit.

Pohađanje predavanja i vježbi je obavezno i kontrolira se od strane nastavnika.

Izvanredna nastava na Veterinarskom fakultetu nije organizirana. Uzrok tome leži u samoj prirodi veterinarskog studija.

GLAVNA ZGRADA VETERINARSKOG FAKULTETA U HEINZELOVOJ ULICI

4. POSTDIPLOMSKI STUDIJ. Nastava III stupnja na Veterinarskom fakultetu započela je g. 1961, dakle neposredno nakon donošenja Zakona o fakultetima i univerzitetima. Treba ipak napomenuti da je potsdiplomska nastava na tom Fakultetu počela u stvari mnogo prije. Iako je ona, u obliku kraćih tečajeva, po svom trajanju i organizaciji bila mnogo skromnija od današnje dvogodišnje nastave III stupnja, ipak je u toku puna tri decenija zauzela tolike razmjere i za tadašnje prilike bila od takva značenja da je potrebno na nju se pobliže osvrnuti.

Postdiplomska nastava na Veterinarskom fakultetu započela je već g. 1929, kad su na poticaj Veterinarskog odjela Zagrebačke oblasti održana dva kratka tečaja namijenjena terenskim veterinarima. God. 1937. ponovo je održan sličan tečaj. Taj se oblik postdiplomske nastave vrlo intenzivno razvija nakon oslobođenja. Održavaju se najprije brojni tečajevi u trajanju od 1–2 sedmice na terenu, a kasnije 30- do 40-dnevni tečajevi na samom Fakultetu. Na tim se tečajevima tretira gotovo isključivo suzbijanje jalovosti i umjetno osjemenjivanje. Bilo je to neophodno da se što prije obnovi i unaprijedi ratom desetkovano stočarstvo. Takvi oblici postdiplomske nastave stalno su prilagođivani potrebama prakse odnosno razvoju našega stočarstva. Godine 1954. počinju se održavati opći tečajevi u trajanju od 4 do 5 sedmica, na kojima se terenski veteri-

nari upoznaju s novim dostignućima iz svih veterinarskih disciplina te praktičnim dijagnostičkim, terapijskim i preventivnim mjerama za suzbijanje zaraznih i drugih bolesti. Kada se pred koju godinu i u nas počelo s intenzivnom proizvodnjom peradi, održavaju se i tečajevi iz toga područja, jer veterinari u svom redovnom studiju nisu imali prilike da to upoznaju.

Tako je od 1929. g. do danas održano oko 80 tečajeva sa više od 1300 polaznika. Tim je radom Fakultet, u uskoj suradnji s Veterinarskom upravom, znatno podigao kvalitet veterinarske djelatnosti. Taj se oblik postdiplomske nastave zbog mnogih njegovih prednosti uspješno nastavlja i danas.

Postdiplomska nastava III stupnja započela je god. 1961. Do danas je taj stupanj obuhvatio 12 različitih smjerova. U početku je trajao 3, a kasnije 4 semestra. Na prvom mjestu je Higijena i tehnologija animalnih namirnica (7 godišta i 82 polaznika), zatim slijede: Ribogojstvo i bolesti riba (5 godišta i 34 polaznika), Uzgoj i patologija peradi (3 godišta i 36 polaznika), Hranidba (3 godišta i 34 polaznika), Fiziologija i patologija reprodukcije (1 godišta i 24 polaznika) te Uzgoj i patologija svinja (1 godišta i 20 polaznika). To je odraz razvoja našega stočarstva i prerađivačke industrije stočarskih proizvoda, koji traže sve veći broj stručnjaka specijalista. Među polaznicima nekih smjerova, naročito Ribogojstva, Hranidbe, Fiziologije i patologije reprodukcije te Uzgoja i patologije svinja ima znatan broj neveterinara, a u nastavi usko surađuju Poljoprivredni fakultet i neki drugi stručnjaci. Polaznici ostalih smjerova većinom su asistenti ili suradnici dijagnostičkih i nekih drugih zavoda. Taj je studij, bez sumnje, već danas dao znatan doprinos razvoju našega stočarstva.

U posljednje vrijeme strogo se diferencira magisterij od specijalizacije i pooštravaju se uvjeti za upis u jedan i drugi oblik nastave III stupnja.

5. DOKTORATI. Visoka veterinarska škola u Zagrebu provela je prvu promociju 27. listopada 1923. Tom je prilikom prvi put u Jugoslaviji jedan veterinar postigao doktorat veterinarske medicine na najstarijoj jugoslavenskoj veterinarskoj školi. Sve do g. 1948. stjecali su kandidati doktorat veterinarske medicine na osnovi disertacije, prema propisima bivše Jugoslavije. Zakon o stjecanju naučnog stepena doktora nauka od 12. X 1948. znatno je pooštrio kriterij, što je još više došlo do izražaja u Zakonu o doktoratu od 20. VI 1955. Od samog osnutka do 1. lipnja 1968. izrađeno je na Visokoj veterinarskoj školi i Veterinarskom fakultetu 429 doktorskih disertacija i tolik je broj veterinara promoviran na čast doktora.

6. IZDAVAČKA DJELATNOST. Godine 1931. na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu osnovan je časopis pod nazivom *Veterinarski arhiv*. Časopis služi objavljivanju znanstvenih radova koji se odnose na sveukupnu animalnu kulturu. To je prvi veterinarski časopis znanstvenog karaktera u Jugoslaviji. U njemu objavljuju naučne rasprave čla-

50 GODINA
VETERINARSKOG
FAKULTETA
U ZAGREBU

1919-1969

NASLOVNA STRANA SPOMENICE VETERINARSKOG FAKULTETA

novi Fakulteta, a i vanjski suradnici, stručnjaci s drugih veterinarskih i srodnih ustanova i radnih organizacija u zemlji, rjeđe iz inozemstva. Časopis objavljuje i doktorske disertacije, u posljednjih 15 godina samo u obliku izvoda, kao i prikaze i ocjene knjiga iz područja veterinarske nauke i srodnih nauka.

Od 1931-67. g. izašlo je iz štampe 37 knjiga (godišta), po 12 brojeva godišnje. Časopis je u prvih 14 godina izlazio u 12 svezaka, a zatim gotovo redovito izlazi svaka dva mjeseca, u 6 svezaka odnosno dvobroja. Tako je do konca 1967. objavljeno svega 312 svezaka časopisa.

U spomenutom vremenskom razmaku, u 37 knjiga, sveukupno su na 16.200 stranica (nešto više od 1012 tiskanih araka) objavljena 1293 znanstvena rada, od kojih 156 disertacija. Radovi su najvećim dijelom pisani na hrvatsko-srpskom jeziku a priložen im je sadržaj na jednom ili dva strana jezika (engleski, njemački, francuski, ruski). Posljednjih godina sve više radova pisano je na stranim jezicima, pretežno na engleskom, a priložen im je sadržaj na našem i jednom od stranih jezika.

Za prvog urednika *Veterinarskog arhiva* izabran je Fran Zavrnik (1931–33). Uz njega je 1934. g. uređivao časopis i Ivo Babić koji iduće godine preuzima dužnost glavnog urednika i zadržava je do 1942. Od 1943–52. glavni urednik je bio Ivo Tomasec. Od g. 1953. glavni urednik je Eugen Topolnik, a pomoćni urednik je naučni savjetnik dr Mladen Hajsig.

Do g. 1945. časopis je financirala Zaklada Veterinarskog fakulteta, a otada ga financijski pomažu Sveučilište i Fakultet; posljednjih godina prima dotaciju za tisak od Republičkog fonda za naučni rad SR Hrvatske. Časopis se štampa u nakladi od 1.000 primjeraka, a raspacava se pretplatnicima ili u zamjenu za druge publikacije u zemlji, a velikim dijelom i u inozemstvu. U zamjenu ide preko 400 primjeraka, za koje Fakultet prima velik broj stručnih časopisa (25 domaćih i 250 stranih), disertacija, separata, godišnjaka i knjiga kojih se prikazi i ocjene objavljuju u časopisu. Svega je dosad objavljeno 665 takvih prikaza.

Prigodom 40-godišnjice osnutka Fakultet je izdao *Spomenicu* (1919–1959) u kojoj je prikazan razvoj, te nastavni i naučni rad na njegovim zavodima i klinikama. U njoj je objavljen i *Prilog povijesti veterinarstva u Hrvata*, dat je prikaz o »40 godina studentske organizacije Veterinarskog fakulteta«, a donijet je i popis veterinarara koji su diplomirali te i onih koji su doktorirali na Fakultetu u tih 40 godina. Na kraju publikacije objavljena je bibliografija radova Veterinarskog fakulteta.

7. ODNOS PREMA PRIVREDI I VEZE S INOZEMNIM I TUZEMNIM FAKULTETIMA. Veterinarski fakultet je po svom znanstvenom i nastavnom radu izrazito privredni fakultet. Njegova djelatnost primarno je usmjerena na zdravstvenu zaštitu stočarstva kao osnovne grane društvene proizvodnje. Osim zdravstvene zaštite Fakultet sprema kadrove i za druge pojedine sektore animalne proizvodnje. Brojne grane industrije, kojima stočarstvo služi kao sirovinaska baza, upućene su na veterinarske institucije i veterinarske stručnjake.

Preko svojih zavoda i klinika, a napose preko svog Instituta za fiziologiju i patologiju animalne proizvodnje, Fakultet održava trajne veze sa Saveznom i Republičkom veterinarskom upravom, s proizvodnjom lijekova i cjepiva, s republičkim i drugim veterinarskim zavodima i dijagnostičkim stanicama, sa zadružnim i državnim stočarskim ekonomijama, s peradarskom proizvodnjom, s ribogojilišnim ekonomijama, s veterinarskim stanicama i ambulancama, s mesnom, mliječnom i kožnom industrijom i s drugim različitim veterinarskim i stočarskim institucijama. S brojnim privrednim organizacijama iz područja stočarstva Fakultet sklapa ugovore za istraživanje problema koji su od interesa za takve organizacije. Tom svojom djelatnošću Fakultet neposredno unapređuje stočarsku proizvodnju.

Veterinarska medicina vrši važan utjecaj i na zaštitu ljudskog zdravlja suzbijajući stotinjak zaraznih i nametničkih bolesti koje se od životinja prenose na ljude (zoonoze). Mnoge zoonoze potpuno su iskorijenjene uz pomoć veterinarske medicine. Djelujući prosvjetno na stočara i na

samo pučanstvo Veterinarski fakultet, preko različitih veterinarskih institucija i samih veterinara, vrši kulturno-prosvjetni utjecaj na stočara i pučanstvo odnosno na medicinsku kulturu naroda.

Veterinarski fakultet podržava veze s brojnim fakultetima u zemlji i u inozemstvu i to kako s veterinarskim tako i s nekim drugim. Te se veze sastoje u međusobnom izmjenjivanju predavača na kraće ili duže vrijeme, u suradnji pojedinih zavoda i klinika našeg i drugih fakulteta na istraživanju različitih problema te u specijalizaciji stručnjaka Zagrebačkog veterinarskog fakulteta na drugim fakultetima i obratno.

Naš fakultet ima tijesne veze s jugoslavenskim veterinarskim fakultetima u Beogradu, Sarajevu i Ljubljani te s inozemnim veterinarskim fakultetima odnosno visokim veterinarskim školama u Moskvi, Lenjingradu, Varšavi, Lublinu, Wroclavu, Brnu, Košicama, Budimpešti, Sofiji, Berlinu, Leipzigu, Hannoveru, Münchenu, Giessenu, Milanu, Bologni, Zürichu, Lyonu, Alfortu, Utrechtu, Bruxellesu, Kopenhagenu i Stockholmu. – Bliži radni odnosi postoje s medicinskim fakultetima u Zagrebu, Rijeci i Ljubljani te s Prirodoslovno-matematičkim, Farmaceutskim i Poljoprivrednim fakultetom u Zagrebu. Od neveterinarskih inozemnih fakulteta bliža suradnja postoji s Ribarskim fakultetom u Alabami (SAD). Te se veze s našim i inozemnim fakultetima svakim danom sve više proširuju i produbljuju.